

Protokół nr XLII/17
uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia
24 czerwca 2017 r.
Sala Wielka Ratusza

Sesja trwała w godzinach od 12.00 do 14.00.

[red. — Odegrano hejnał Wrocławia, hymn narodowy oraz hymn Unii Europejskiej]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski – Szanowni Państwo, otwieram uroczystą sesję Rady Miejskiej Wrocławia w roku 2017. Roku, kiedy nasze miasto jest organizatorem The World Games. Mamy dzisiaj wielu zacnych, wspaniałych gości, których pozwolę sobie przywitać. Witam bardzo serdecznie pana Marszałka Cezarego Przybylskiego. Witam przedstawicieli duchowieństwa – Wasze Ekszelencje Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego Józefa Kupnego, Biskupa Waldemara Pytla i Ryszarda Bogusza z Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, Arcybiskupa Diecezji Wrocławsko-Szczecińskiej Kościoła Prawosławnego Jerzego Pańkowskiego, Biskupa Diecezji Wrocławsko-Gdańskiej Kościoła Greckokatolickiego Włodzimierza Juszczaka. Witam przedstawicieli Gminy Żydowskiej we Wrocławiu i muzułmańskiego związku wyznaniowego oraz mniejszości ukraińskiej. Witam rektorów wyższych uczelni. Witam Panie i Panów Posłów i Senatorów Rzeczypospolitej. Witam Panią Konsul Generalną Niemiec oraz konsulów honorowych, Serdecznie witam honorowych obywateli Wrocławia z lat minionych oraz tegorocznych. Kłaniam się laureatom Nagród Wrocławia i Nagród Prezydenta. Witam Ambasadorów The World Games oraz przedstawicieli świata kultury oraz reprezentantów służb mundurowych. Witam przedstawicieli mediów oraz wszystkich gości, którzy swoją obecnością uświetniają dzisiejszą uroczystość. Na koniec witam Panie i Panów Radnych oraz współgospodarza dzisiejszej uroczystości, Pana Prezydenta Wrocławia Rafała Dutkiewicza, którego proszę o zabranie głosu.

Prezydent Wrocławia Rafał Dutkiewicz: Dzisiaj chciałbym opowiedzieć o pewnej sprawie, która mnie frapuje od dłuższego czasu i którą powinniśmy się pilnie zająć. Chodzi mi o to, że ostatni rok obecnej kadencji samorządowej będzie równocześnie setnym rokiem po odzyskaniu niepodległości przez Polskę. Otóż wydaje mi się, że zbliża się taki rok, w którym będziemy szukać twórczej równowagi pomiędzy trzema ważnymi elementami. Właściwie jak zawsze, ale przecież jakoś, w tym roku, szczególnie. A mianowicie pomiędzy lokalnością - wrocławskością, pomiędzy Polską, polskością i pomiędzy Europą. Lokalność, uwspólnienie to coś, czemu od wielu lat poświęcam ogromnie dużo uwagi. To prąd myślowy i społeczny, który dzięki rozwojowi miasta, kraju i świata, a także dzięki nowym technologiom nabiera wciąż świeżych znaczeń. To coś, co będzie chyba najbardziej istotną częścią przyszłorocznej kampanii wyborczej. W tej kwestii czynimy dużo i czynić będziemy jeszcze więcej. Do niej odniosę się, jako do - tak właśnie powiedziałem - klucza wyborczego, w przyszłym roku. "Europa jest naszą przyszłością". Wciąż wracam do tego zdania z 1966 roku. Poprzedzonego jeszcze twardszym i równie ważnym wyznaniem, wyzwaniem: "Nacjonalizmy są wczorajsze". To zwarte ujęcie spojrzenia na świat, które charakteryzowało kardynała Kominka jest i będzie w 2018 roku jeszcze bardziej aktualne. Wrocław zawdzięcza UE fantastyczny renesans swojego znaczenia. Także w sensie kształtowania wspólnoty i ruchów partycypacyjnych. Rozwój Wrocławia ostatnich kilkunastu lat jest fundowany jego europejskością i naszą - polską przynależnością do Europy. Rozwój ekonomiczny, rozwój infrastrukturalny, instytucjonalny, społeczny - związany z partycypacją i kulturowy - związany z uczestnictwem, ochroną dziedzictwa kulturowego, buntem i kreatywnym kształtowaniem kulturalnej awangardy. Wszystkie te elementy, a pewnie i inne,

o których zapomniałem, albo i takie, których nie potrafię wymienić bądź nazwać, wpisują nas w mapę świata. Zawdzięczamy je sumie indywidualnych postaw, zawdzięczamy je umiejętności kształtowania relacji, zbiorowości, zawdzięczamy je Europie, jako formułującej pewne standardy i szanującej instytucje oraz przestrzeń wolności a także postaw obywatelskich. Zawdzięczamy je także temu, że jesteśmy częścią wolnego kraju, który wyzwoliwszy się z niewoli w 1918 roku twórczo - i miejmy nadzieję ostatecznie - potwierdził swe wolnościowe aspiracje w 1989 roku. Kraju, który przeżywa ostatnio pewne problemy związane z poruszonym właśnie tematem siły oraz niezależności instytucji państwowych i jakości przestrzeganych w życiu publicznym standardów. Ponieważ mamy dziś święto Wrocławia, to nie będę rozwijać tej właśnie kwestii. Powiem jedynie tyle, że ta z kolei sprawa będzie dominantą kolejnej kampanii wyborczej, już tej z 2019 roku i nie przyniesie - moim zdaniem - sukcesu opcji, którą określiłbym, jako delikatnie, acz irytująco antyeuropejską (uwaga!) wbrew własnej woli i wbrew własnym, a także naszym interesom. W 2018 roku będziemy świętować stulecie odzyskania niepodległości przez Polskę. Czy jest coś ważniejszego niż niepodległa Polska? Czy jest coś równie ważnego? Oczywiście. Każdy człowiek jest równie ważny, a każda rodzina jest równie istotna. Dla nas jednak, dla nas wyrosłych we wspólnocie polskiej kultury i polskiego języka, jej wolność i zdolność do twórczego rozwoju jest, była i będzie wartością najwyższą, co więcej zawsze godną najwyższej ofiary. Chcę to bardzo mocno podkreślić. Jako Europejczyk, jako wrocławianin, jako Polak ukształtowany w tradycji powstań śląskich i wcześniejszego powstania wielkopolskiego. W opowieści, którą dla Państwa układam chcę pokazać brak sprzeczności, a raczej przeciwnie, silną łączność pomiędzy tymi poziomami, sferami. Wrocławską, polską i europejską. Staną przed nami, oczywiście, pewne intelektualne zagadki. Dotyczące obchodów stulecia niepodległości. Jak na przykład ta, że w 1918 roku Wrocław nie leżał w granicach Polski. Dziś jednak leży. Chcąc bardzo polskim miastem pozostać. Więc może warto podkreślić, że gwarantem bezpieczeństwa i suwerenności naszego kraju są i powinny być zarówno UE, jak i NATO. Jak uczymy stulecie? Pewnie będzie wiele ważnych i ważnych przedsięwzięć. Opowiem o trzech, dla mnie ważnych wydarzeniach. Wrocławskich. Po pierwsze rozstrzygniemy w 2018 roku konkurs na pomnik niepodległości, który umieścimy na Placu Legionów, do którego wiedzie ulica Piłsudskiego. Po drugie radosną paradę niepodległości uzupełnimy widowiskiem odegranym w Hali Stulecia, które muzycznie i teatralnie popłynę przez ostatnie stulecie od żywych do dziś piosenek z tamtych lat do rytmu nowoczesności. Z pytaniem - czy i jak są to: brzmienia, teksty, klimaty, nastroje... narodowe, wspólne. Po trzecie - i najważniejsze - przygotujemy, poprosiłem o to profesora Krzysztofa Pomiana, pewną wystawę. Wystawę o tym, jaki był kulturowy i intelektualny wkład Polaków i Polski w historię świata w ostatnim stuleciu. O tym, co potrafiliśmy, w tym okresie, dać innym. Genialna szkoła filozoficzna i matematyczna ze Lwowa i Warszawy, polscy literaccy nobliści. Jak zmienił się świat pod wpływem nowego języka teatralnego zrodzonego tutaj, we Wrocławiu? I tak dalej... Boję się politycznej tromtadracji na stulecie niepodległości. Chcę, zatem pokazać, że umieliśmy służyć innym. Chcę pokazać, że bycie Polakiem i służba dla Niepodległej mogą być aktem uczestnictwa w rozwoju własnym, ale i w rozwoju bliźnich, tak czasem różnych, dalekich, tak bardzo bliskich. Dziś Święto Wrocławia. Składam wszystkim Państwu najlepsze życzenia. Opowiadając o wspólnym Wrocławiu. Europejskim mieście w przededniu stulecia niepodległości Polski.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Rada Miejska Wrocławia w dniu 27 kwietnia 2017 roku przyznała tytuł „Civitate Wratislaviensi Donatus” trzem osobom – Pierwszą z nich jest Pani Bente Kahan. Bente Kahan jest norweską piosenkarką i aktorką żydowskiego pochodzenia od kilkunastu lat związaną z Wrocławiem. Po ukończeniu studiów aktorskich w Tel Awiwie i w Nowym Jorku występowała na scenach Teatru Narodowego w Izraelu oraz Teatru Narodowego w Norwegii. W roku 1990 roku założyła Teater Dybuk Oslo, którego celem było rozpowszechnianie kultury i muzyki europejskich Żydów. Poślubiła Aleksandra

Gleichgewichta, znanego wrocławskiego działacza „Solidarności”, i w roku 1991 przeprowadziła się najpierw do Warszawy, a następnie wraz z mężem do Wrocławia, gdzie aktywnie włączyła się w życie Gminy Żydowskiej. W swoim dorobku artystycznym ma 9 płyt oraz 3 widowiska teatralne. W roku 2006 założyła fundację, której głównym zadaniem jest prezentowanie żydowskiej kultury i historii. Jest też Dyrektorem Centrum Kultury i Edukacji Żydowskiej we Wrocławiu. Obie te instytucje w znacznej mierze przyczyniły się do renowacji wrocławskiej Synagogi „Pod Białym Bocianem”, która stała się miejscem wystaw, koncertów, spektakli i pokazów filmowych. W listopadzie 2007 roku Fundacja w ramach upamiętnienia rocznicy Nocy Kryształowej zorganizowała po raz pierwszy Dni Wzajemnego Szacunku. Organizowane od tamtego czasu corocznie, stały się okazją do refleksji historycznej, ale także impulsem do powstania inicjatyw będących odpowiedzią na bieżące wydarzenia na świecie. W grudniu 2015 roku dzięki staraniom Fundacji została odrestaurowana mała synagoga, w której odbywają się nabożeństwa dla członków wrocławskiej gminy żydowskiej. Działalność artystyczna Bente Kahan związana jest z propagowaniem i upowszechnianiem kultury żydowskiej, idei pojednania, tolerancji oraz wzajemnego szacunku dla różnych wyznań i kultur. Za swoją działalność otrzymała Nagrodę Prezydenta Wrocławia. Została także odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski a także Krzyżem na wstędze Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec. Dziś dołącza do grona Honorowych Obywateli Wrocławia.

[red. — Odczytano formułę w języku łacińskim.]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Tytuł Civitate Wratislaviensi Donatus otrzymuje pan profesor Włodzimierz Jarmundowicz. Profesor Włodzimierz Jarmundowicz jest lekarzem neurochirurgiem (ukończył Wydział Lekarski Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi). Od 1988 roku związany jest z Wrocławiem. Od roku 1999 jest kierownikiem Katedry Neurochirurgii Uniwersytetu Medycznego im. Piastów Śląskich. Kieruje również Kliniką Neurochirurgii w Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym. Jako lekarz zaś poświęcił się niezwykle trudnej dziedzinie – neurochirurgii, która zajmuje się leczeniem chirurgicznym chorób i urazowych uszkodzeń centralnego i obwodowego układu nerwowego. Dzięki niemu Klinika Neurochirurgii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego należy do jednej z najlepiej wyposażonych w najnowsze urządzenia i dysponuje wysoko wykwalifikowaną kadrą lekarską, co pozwala na wykonywanie skomplikowanych operacji mózgu i rdzenia kręgowego. W 2002 roku stworzył zespół złożony z neurochirurgów, neurofizjologów i specjalistów w dziedzinie rehabilitacji, który we współpracy z Instytutem Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN we Wrocławiu rozpoczął prace, których celem było doprowadzenie do funkcjonalnej regeneracji rdzenia kręgowego w przypadku jego całkowitego urazowego uszkodzenia. Ponad dwunastoletni wysiłek badawczy zakończył się powodzeniem. W roku 2014 po raz pierwszy po zastosowanej oryginalnej terapii przeszczepienia glejowych komórek węchowych, pobranych z opuszki węchowej, organu znajdującego się w jamie czaszki, oraz rekonstrukcji rdzenia, wykorzystującej przeszczepę nerwowe, pacjent, który był całkowicie porażony, po wielomiesięcznej rehabilitacji uzyskał zdolność samodzielnego wykonania kilkudziesięciu kroków. Publikacja na temat tego osiągnięcia w specjalistycznym czasopiśmie amerykańskim wywołała olbrzymie zainteresowanie na całym świecie. Prof. Włodzimierz Jarmundowicz jest członkiem Komitetu Nauk Neurologicznych PAN, a także wielu specjalistycznych towarzystw naukowych. Od 18 lat jest konsultantem wojewódzkim w dziedzinie neurochirurgii. Za działalność naukową otrzymał szereg prestiżowych nagród i wyróżnień. Wśród nich należy wymienić m.in. III Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za Osiągnięcia Naukowo-Techniczne, wyróżnienie tytułem Laureata w konkursie Portrety Polskiej Medycyny 2015 czy Certyfikat „Zaufania Pacjentów” w Ogólnopolskim Plebiscycie Medycznym „Laur Pacjenta” 2015/2016. Został także odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Dziś dołącza do grona Honorowych Obywateli Wrocławia.

[red. — Odczytano formułę w języku łacińskim.]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Tytuł Civitate Wratislaviensi Donatus otrzymuje pan Jerzy Kapłański. Jerzy Kapłański jest absolwentem Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych we Wrocławiu Dyplom z zakresu malarstwa w Pracowni Profesora Zbigniewa Karpińskiego uzyskał w roku 1975. Zajmuje się malarstwem sztalugowym, w szczególności portretem. Drugą jego pasją jest martwa natura. Niezależnie od tematyki, dzieła, artysta w swych pracach odwołuje się do malarstwa tradycyjnego. Inspirują go malarze z epoki renesansu, baroku a także XIX wieczni malarze polscy. Malarstwo to jednak naznaczone jest zawsze indywidualnym podejściem do danego motywu. Jak powiedział sam artysta: „Chodzi o posłużenie się językiem form, które znamy już od wieków, a które przemawiają najpełniej. Stosowali je ci, których dziś uważamy za mistrzów, po co więc szukać nowych środków ekspresji?”. Jerzy Kapłański jest artystą, który poświęcił się wyłącznie malarstwu. Taka postawa to relatywna rzadkość w epoce, kiedy granice tradycyjnych sztuk plastycznych stają się coraz bardziej umowne. Obrazy Jerzego Kapłańskiego zdobiące wnętrza wrocławskich kościołów nie pozwalają nikomu przejść obojętnie. Jak mówi sam artysta, do podjęcia tematyki religijnej dojrzywał stopniowo. Pierwszą tego typu pracą było „Zdjęcie z krzyża” z 1993 roku, które najpierw zdobiło kościół na Piasku, w 2004 roku zaś zostało przeniesione do Henrykowa. Artysta został wyróżniony licznymi nagrodami za zasługi dla kultury Wrocławia i Dolnego Śląska. Jest honorowym obywatelem gminy Miękinia, na terenie, której mieszka i tworzy. Jerzy Kapłański, to jednak artysta całe życie związany z Wrocławiem - miastem, które czerpie z jego sztuki i jest z być z niej dumne. Dziś dołącza do grona Honorowych Obywateli Wrocławia.

[red. — Odczytano formułę w języku łacińskim.]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: W tej części obrad przedstawieni i uhonorowani zostaną laureaci Nagrody Wrocławia. Rada Miejska Wrocławia w dniu 27 kwietnia 2017 roku postanowiła o przyznaniu pięciu Nagród Wrocławia. Pierwszą z nich otrzymuje Pan Adam Domanasiewicz.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jerzy Władysław Skoczył: Adam Domanasiewicz urodził się we Wrocławiu w rodzinie lekarskiej. W 1990 r. z wyróżnieniem ukończył Wydział Lekarski Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1990-91 odbywał staż w Niemczech w Klinice Chirurgii Oparzeniowej, Rekonstrukcyjnej i Plastycznej w Aachen. W latach 1991 - 2015 r. pracował w Ośrodku Replantacji Kończyn, Mikrochirurgii i Chirurgii Ręki, przekształconym później w Szpital im. św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy, gdzie w 2005 r. stworzył Szpitalny Oddział Ratunkowy. W latach 1993-2015 był wiceprzewodniczącym, a następnie przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Szpital św. Jadwigi w Trzebnicy. Jego pracę doktorską wyróżniono drukiem z okazji Międzynarodowego Zjazdu Federacji Europejskich Towarzystw Chirurgii Ręki. Otrzymała także nagrodę Polskiego Towarzystwa Ortopedii i Chirurgii Urazowej za najlepszą pracę roku 2010. Od stycznia 2016 r. pracuje w Klinice Chirurgii Urazowej i Chirurgii Ręki Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego we Wrocławiu. Dr Adam Domanasiewicz jest pierwszym na Dolnym Śląsku i jednym z dziesięciu w Polsce specjalistą chirurgii ręki. W tej dziedzinie zdobył europejską i międzynarodową specjalizację. Równocześnie jest specjalistą chirurgii ogólnej, medycyny ratunkowej i medycyny hiperbarycznej. Współautor pierwszych polskich przeszczepów ręki, autor wielu replantacji oraz nowatorskich zabiegów z chirurgii ręki i chirurgii rekonstrukcyjnej, prac naukowych i artykułów naukowych, wykładowca na Uniwersytecie Medycznym we Wrocławiu i Uniwersytecie Jagiellońskim. Wraz ze stworzonym przez siebie zespołem dokonał pierwszego na świecie przeszczepu kończyny u człowieka z wadą wrodzoną niedorozwoju ręki. Doktor Adam Domanasiewicz jest laureatem wielu nagród za działalność medyczną. Otrzymał m.in. order Ecce Homo, medal Pioniera Transplantologii. W 2014 r. został odznaczony Złotym Krzyżem

Zasługi. Wyróżniony wraz z zespołem tytułem Człowieka Roku 2017 przez słuchaczy Radia RMF. Prywatnie - pasjonat wspinaczki wysokogórskiej, speleologii, nurkowania, żeglarstwa, strzelectwa i jeździectwa (w tym rekonstrukcji historycznych), wiceprezes Trzebnickiego Stowarzyszenia Jazdy Historycznej i prezes Towarzystwa Ormian Polskich. Gratuluję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Nagrodę Wrocławia otrzymuje. Proszę Wiceprzewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia Pana Rafała Czepila o odczytanie laudacji.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Rafał Czepil: Jacek Kopyś jest chirurgiem ortopedą, specjalistą w dziedzinie rehabilitacji medycznej oraz ortopedii i traumatologii. Ukończył studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. Od początku pracy zawodowej związany z Kliniką Chirurgii Urazowej we Wrocławiu, Oddziałem Rehabilitacyjnym w Specjalistycznym Ortopedyczno-Rehabilitacyjnym ZOZ we Wrocławiu oraz z Oddziałem Ortopedycznym, gdzie pełnił funkcję zastępcy ordynatora. Jest członkiem Dolnośląskiej Izby Lekarskiej i Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego. Współpracuje z wieloma krajowymi i zagranicznymi czasopismami medycznymi, gdzie publikuje teksty z zakresu ortopedii i rehabilitacji medycznej oraz traumatologii. Obecnie doktor Jacek Kopyś jest kierownikiem Zamiejscowego Oddziału Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego we Wrocławiu, gdzie od podstaw stworzył zespół wykonujący zabiegi alloplastyki pierwotnej i rewizji stawów biodrowych oraz kolanowych. Doktor Kopyś znany jest nie tylko z ogromnej wiedzy, fachowości i doświadczenia, ale także empatii i oddania pacjentom. Jego pasją są podróże, sporty motorowe, nurkowanie i jazda na nartach. Doktor Jacek Kopyś jest również wielkim admiratorem przyrody. Zamieszkał z dala od miejskiego zgiełku wśród lasów i zwierząt. Ulubieńcem doktora jest kot burmański o imieniu Funt.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Nagrodę Wrocławia otrzymuje Pan Leszek Możdżer. Proszę Wiceprzewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia Pana Jerzego Skoczylasa o odczytanie laudacji.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jerzy Władysław Skoczylas: Leszek Możdżer jest jednym z najwybitniejszych polskich muzyków jazzowych. Naukę gry na fortepianie rozpoczął w piątym roku życia. Dyplom gdańskiej Akademii Muzycznej uzyskał w 1996 roku. We wczesnych latach działalności muzycznej był członkiem kwartetu Zbigniewa Namysłowskiego. W roku 1992 otrzymał pierwsze w swojej karierze wyróżnienie indywidualne na Jazz Juniors. Od tamtego czasu zwyciężał we wszystkich kolejnych ankietach czytelników „Jazz Forum” w kategorii 'Fortepian' i został też wielokrotnie uznany za Muzyka Roku. Leszek Możdżer nagrywał płyty z najwybitniejszymi polskimi muzykami jazzowymi: Tomaszem Stańką, Januszem Muniakiem, Michałem Urbaniakiem, Piotrem Wojtasikiem, Adamem Pierończykiem, Henrykiem Miśkiewiczem, Anną Marią Jopek. Nagrywał też ze Zbigniewem Preisnerem. Od lat współpracuje również z mieszkającym w Los Angeles Janem Kaczmakiem wliczając w to nagranie nagrodzonej Oscarem muzyki do filmu Finding Neverland. Możdżer koncertował i nagrywał też z wielkimi międzynarodowymi gwiazdami. Od roku 2011 Leszek Możdżer jest Dyrektorem artystycznym plenerowego festiwalu muzycznego nad Jeziorem Strzeszyńskim w Poznaniu – Enter Music Festival oraz od 2015 roku Festiwalu Jazz Nad Odrą. Do chwili obecnej Leszek Możdżer nagrał ponad 100 albumów, w tym wiele pod swoim własnym nazwiskiem. Od wielu lat mieszka i pracuje we Wrocławiu. Tu ma mieszkanie i swoje studio, w którym nagrał między innymi płytę Komeda. Wielokrotnie współpracował również z Teatrem Capitol. Jest laureatem wielu nagród za działalność artystyczną. W 2013 roku został także odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Gratuluję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Nagrodę Wrocławia otrzymuje Pani Elżbieta Magdalena Salamon. Proszę Wiceprzewodniczącą Rady Miejskiej Wrocławia Panią Dorotę Galant o odczytanie laudacji.

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Dorota Galant: Elżbieta Magdalena Salamon jest współzałożycielką i przewodniczącą Stowarzyszenia Amazonek „Femina-Fenix” działającego od 1991 roku na rzecz kobiet po zabiegu mastektomii. Wrocławianka, córka lwowskich Ukraińców, co niegdyś nie ułatwiało życia młodej osobie – po ukończeniu Państwowej Szkoły Architektury pracowała na Akademii Medycznej oraz we Wrocławskich Zakładach Mięsnych. Pod jej kierunkiem od ponad 25 lat Stowarzyszenie Amazonek „Femina-Fenix” prowadzi aktywną działalność społeczną, rehabilitacyjną i psychologiczną dla chorych na nowotwory złośliwe, zwłaszcza kobiet chorych na raka piersi. Dzięki staraniom Elżbiety Salamon, w 1998 roku zorganizowano we Wrocławiu pierwszy w Polsce kurs kompleksowej terapii udrażniającej. Pozwoliło to na wykształcenie pierwszych 20 specjalistów leczenia obrzęku chłonnego, będącego poważnym problemem osób leczonych z powodu nowotworów. Stowarzyszenie aktywnie włącza się również w organizację Dolnośląskich Onkoigrzysk Dzieci i Młodzieży, organizowanych przez Akademię Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, umożliwiając realizację m.in. zajęć dydaktycznych i badań naukowych pracownikom i studentom fizjoterapii. Bardzo ważną częścią działalności Stowarzyszenia jest także szkolenie wolontariuszek – ochotniczek działających na oddziałach onkologii. Poza działalnością w Stowarzyszeniu znana jest, jako miłośniczka kotów, psów i jako właścicielka pięknego ogrodu. Słynie również z pierogów z fasoli oraz z kozackiego czaju, który już od 20 lat przygotowuje w ramach „Wrocławskiej Kutii”. Zawsze pod koniec stycznia, wspólnie z mężem Igozem, przewodniczącym Wrocławskiego Koła Związku Ukraińców w Polsce, współorganizuje spotkanie przedstawicieli wszystkich wrocławskich mniejszości narodowych. W uznaniu zasług Elżbieta Salamon została odznaczona złotą odznaką Zasłużona dla Dolnego Śląska (2014). Gratuluję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Nagrodę Wrocławia otrzymuje Wojskowy Klub Sportowy „Śląsk”. Proszę Wiceprzewodniczącą Rady Miejskiej Wrocławia Pana Rafała Czepilę o odczytanie laudacji.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Rafał Czepil: Wojskowy Klub Sportowy „Śląsk” to jeden z największych wielosekcyjnych klubów sportowych w Polsce, zawsze kojarzony z Wrocławiem. Młodzi sportowcy WKS „Śląsk” trenują w 12 sekcjach sportowych. Szkolenie młodzieży, która każdego dnia niezwykle ciężko pracuje na rzecz realizacji swoich sportowych marzeń, jest głównym celem działania Klubu. Praca z młodzieżą prowadzona jest profesjonalnie i bardzo efektywnie, czego najlepszym dowodem są wyniki Klubu w Ogólnopolskim Systemie Sportu Młodzieżowego. W latach 1999–2016 WKS „Śląsk” zajął w tej rywalizacji 13 razy I miejsce i 5 razy II miejsce. Do najbardziej rozpoznawalnych ambasadorów naszego miasta należą oczywiście medaliści igrzysk olimpijskich z Wojskowego Klubu Sportowego „Śląsk”, m.in. Józef Zapędzki, Renata Mauer-Różańska, Józef Tracz, Piotr Małachowski czy Damian Janikowski. Osobnym i niezwykle ważnym rozdziałem działalności „Śląska” jest udział w rozgrywkach w dyscyplinach zespołowych. Koszykówka, piłka ręczna czy piłka nożna w długiej historii klubu odcisnęły wyraźne ślady na sportowej mapie Wrocławia, rozślawiając nasze miasto w Polsce i poza jej granicami. 22 tytuły mistrza Polski w piłce ręcznej, 17 tytułów mistrza Polski w koszykówce i 2 tytuły mistrza Polski w piłce nożnej, dziesiątki występów w rozgrywkach pucharów europejskich (m.in. finał Pucharu Europy w piłce ręcznej). To nie tylko dane statystyczne, ale przede wszystkim ogrom radości, wzruszeń, a także budowanie lokalnej tożsamości wrocławian. Przez 70 lat klub dostarczył mieszkańcom Wrocławia wielu sportowych wzruszeń oraz dał poczucie jedności i dumy z bycia wrocławianinem. Gratuluję. Nagrodę odbierze Dyrektor Zarządu WKS Śląsk Pan Janusz Pilch.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: W imieniu Honorowych Obywateli Wrocławia oraz osób nagrodzonych Nagrodą Wrocławia proszę o zabranie głosu Panią Bente Kahan.

Bente Kahan: W imieniu nas wszystkich chcę powiedzieć, że kochamy Wrocław. Chciałabym po prostu, będąc w Hiszpanii w kraju o trzech religii: chrześcijańskiej, islamu i wyznawców religii żydowskiej, mieszkaliśmy razem to był najlepszy czas i jeden rabin Ram Bam pisał wiersze, że mesjasz i pokój przyjdzie. I jak było dzisiaj, tak dalej będziemy się modlić dla Wrocławia, ja będę to robić po hebrajsku.

[red. – Występ Bente Kahan, brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Przechodzimy do drugiej części obrad w trakcie, której zostaną wręczone Odznaki Honorowe Wrocławia i Nagrody Prezydenta Wrocławia. Sylwetki odznaczonych i nagrodzonych przedstawi pan Sylwester Zabielnny.

Sylwester Zabielnny: Dzień dobry Państwu. Bardzo dziękuję Panu Prezydentowi za zaproszenie do udziału w tej wspaniałej ceremonii. Szanowni Państwo, na dzisiejszej sesji Pan Prezydent odznaczy trzy osoby Odznakami Honorowymi Wrocławia oraz 3 osoby i jedną instytucję Nagrodami Prezydenta. Pozwolą Państwo, że w kilku słowach przybliżę Państwu informacje o samym odznaczeniu. Rada Miejska Wrocławia 21 stycznia 2016 roku przyjęła uchwałę w sprawie ustanowienia Odznaki Honorowej Wrocławia, ustalenia jej wzoru oraz zasad i trybu nadawania i noszenia. Odznaka Honorowa Wrocławia Wratislavia Grato Animo - „Wrocław z wdzięcznością” jest zaszczytnym honorowym odznaczeniem rangi samorządowej, przyznawanym za zasługi w działalności publicznej na rzecz rozwoju Wrocławia. Wyróżniamy trzy stopnie Odznaki: I stopnia - Złotą, II stopnia - Srebrną, III stopnia - Brązową. Odznaki nadaje Prezydent Wrocławia po zasięgnięciu opinii Konwentu Odznaki. Konwent, któremu przewodniczy pan Prof. Tadeusz Luty, zaopiniował wnioski o nadanie Odznak jednogłośnie pozytywnie. Szanowni Państwo, przechodzimy, zatem do nadania Odznaczeń. Odznakę Honorową Wrocławia I Stopnia, za działalność na rzecz samorządu wrocławskiego, otrzymuje Pan Stanisław Huskowski. Stanisław Tadeusz Huskowski ur. się w 1953 r. – polityk, samorządowiec, działacz opozycyjny w latach PRL. Wrocławianin od urodzenia. Studia ukończył na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym Uniwersytetu Wrocławskiego, uzyskując tytuł magistra fizyki (1977). Po otrzymaniu dyplomu rozpoczął pracę naukową w Instytucie Fizyki na Politechnice Wrocławskiej (1977–1982), którą przerwał wydalenie z uczelni z powodu działalności antykomunistycznej. Jako opozycjonista pełnił funkcję członka Prezydium Zarządu Regionu Dolnego Śląska NSZZ „Solidarność” i jego rzecznika prasowego (1980–1981). Był delegatem na I Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ „Solidarność”. Czynnie wspierał działalność prasową organizacji, m.in. uruchamiając drukarnię, zajmującą się powielaniem niezależnych wydawnictw, serwisów informacyjnych i biuletynów „Solidarność”. Wraz z Władysławem Frasyniukiem i Józefem Piniorem był poszukiwany listem gończym przez Służbę Bezpieczeństwa w związku ze sprawą 80 mln zł dolnośląskiej „Solidarność” (1981). Został aresztowany, a następnie internowany (1982). Po zwolnieniu pracował w różnych zawodach i miejscach: jako nauczyciel w XIV LO we Wrocławiu (1982–1983), konstruktor w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych (1983–1985), fizyk i technik medyczny w Szpitalu Onkologicznym (1985–1989), zaopatrzeniowiec w Polskim Stowarzyszeniu Jazzowym we Wrocławiu (1989–1990). Nie zaprzestał jednak działalności antykomunistycznej, organizując spotkania struktur opozycyjnych Dolnego Śląska czy współorganizując manifestacje. W dobie przemian systemowych zaangażował się w prowadzenie kampanii Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Wałbrzychu. Później, już w demokratycznej Polsce, poświęcił się propagowaniu idei samorządności w regionie, współtworząc struktury ogólnopolskiej Fundacji Rozwoju Demokracji Lokalnej. Był współzałożycielem Unii Demokratycznej (1990) oraz Unii Wolności (1994),

w której pełnił funkcję m.in. przewodniczącego regionu wrocławskiego. Od 1994 roku zajął się polityką lokalną. Był radnym II i III kadencji, Przewodniczącym Rady Miejskiej Wrocławia (2002–2004), członkiem Zarządu Miasta (1997–1998), Wiceprezydentem oraz w latach 2001–2002 prezydentem Wrocławia. Piastował mandat senatora (2004–2005) oraz posła V i VI kadencji. W 2015 roku ponownie uzyskał mandat posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Sylwester Zabiely: Szanowni Państwo, Odznakę Honorową Wrocławia II stopnia, za opiekę nad wrocławskimi zabytkami, otrzymuje Pani Katarzyna Hawrylak-Brzezowska. Katarzyna Hawrylak-Brzezowska – architekt, projektant, konserwator zabytków. Wrocławianka, córka Jadwigi Grabowskiej-Hawrylak, jednej z najwybitniejszych polskich architektek doby modernizmu. Ukończyła Wydział Architektury na Politechnice Wrocławskiej (1973). Po studiach rozpoczęła pracę w Pracowni Konserwacji Zabytków (1976–1982), którą przerwała, wyjeżdżając na cztery lata do Kuwejtu. Po powrocie do kraju, w latach 1986–1990, była zatrudniona w Biurze Studiów i Dokumentacji Zabytków we Wrocławiu, a następnie w Wydziale Architektury Urzędu Miasta we Wrocławiu (1990-1992). Gdy po 25 latach reaktywowano w mieście, zlikwidowany w 1975 roku, urząd Konserwatora, Katarzyna Hawrylak-Brzezowska wzięła udział w konkursie i wygrała go, stając się pierwszym po 20-letniej przerwie Miejskim Konserwatorem Zabytków. Funkcję tę sprawowała przez 25 lat. Odważnie zmieniała wygląd miasta w czasie kadencji trzech kolejnych prezydentów. Wielokrotnie forsowała projekty, wywołujące emocje i burzliwe dyskusje w gronie architektów i wrocławian, oraz podejmowała niepopularne na początku lat 90. decyzje. Katarzyna Hawrylak-Brzezowska przygotowała program dofinansowania zabytków, należących do instytucji pożytku publicznego i związków wyznaniowych. Dzięki jej staraniom rozpoczęto renowację zabytkowych kamienic i uruchomiono pierwszy w Polsce program ratowania zespołu architektury modernistycznej WuWA. Nadzorowała remont najważniejszych zabytków Wrocławia, w tym m.in. Hali Stulecia z Pergolą i Pawilonem Czterech Kopuł, ratusza, bunkra – Muzeum Sztuki Współczesnej przy pl. Strzegomskim, kaplicy Hochberga, domu towarowego Renoma, kamienicy Szklany Dom przy ul. Świdnickiej, Teatru Muzycznego Capitol, Opery, Synagogi, spichlerza przy ul. Mennicznej, Ossolineum czy Dworca Głównego. Katarzyna Hawrylak-Brzezowska, w uznaniu swojej pracy i zasług w działaniach na rzecz ratowania dziedzictwa kulturowego, otrzymała wiele wyróżnień, m.in. Brązowy (2006) i Srebrny (2013) medal „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis” oraz Złotą Odznakę „Za opiekę nad zabytkami”.

Sylwester Zabiely: Kolejną Odznakę Honorową Wrocławia II stopnia, za upowszechnianie kultury muzycznej we Wrocławiu, otrzymuje Pan Tadeusz Nestorowicz. Tadeusz Nestorowicz ur. się w 1957 r. Jest trębaczem i kompozytorem. Pochodzi z Bielawy, ale swoje życie związał z Wrocławiem. Tutaj ukończył szkołę muzyczną, a następnie Akademię Muzyczną im. Karola Lipińskiego w klasie trąbki Adama Adamusa (1983). Karierę zawodową rozpoczął w 1976 roku we wrocławskim zespole Jumbo Jazz Band, grając na scenie muzycznej Akademickiego Centrum Kultury „Pałacyk”. Wraz z grupą, w tym samym roku, otrzymał na festiwalu „Złota Tarka” nagrodę Polskich Nagrań. Dwa lata później założył swój własny zespół – Jazz Day Orchestra, z którym występował na festiwalach: Jazz Jamboree, Jazz nad Odrą, Pierwszy Camping Muzyczny w Lubaniu, Wałbrzyska Jesień Estradowa '79, gdzie zdobył nagrodę główną, oraz Muza '79 w Jeleniej Górze, na którym otrzymał pierwszą nagrodę. Koncertował na festiwalu Fama '78 i na Jazzowych Spotkaniach w Cieszynie, a także podczas Igrzysk Olimpijskich w Moskwie. Został laureatem głównej nagrody na festiwalu Złota Tarka (1980). Od 1979 roku jest też wrocławskim hejnalistą. Artysta nie ustawał w rozwoju swojej pasji i kariery zawodowej. W 1981 roku powołał do życia nową grupę muzyczną – Funk Factory, a trzy lata później formację Nestor Band, z którą nagrał płytę poświęconą zmarłym wrocławskim i światowym artystom jazzowym Pamiętajmy o naszych gwiazdach (1984). Muzyk gra w orkiestrze Big Bang Wrocław (1985), koncertuje m.in. z Andrzejem Rosiewiczem, Ewą Bem, Haliną Frąckowiak

czy Grażyną Łobaszewską. Uczestniczy w wielu prestiżowych wydarzeniach, takich jak: festiwal z okazji urodzin Dizzy Gillespiego w USA (1992), uroczyste Sesje Rady Miejskiej Wrocławia, na których miał okazję wystąpić m.in. dla Ich Świątobliwości Dalajlamy XIV i Jana Pawła II. Tadeusz Nestorowicz posiada obszerną dyskografię, liczącą ponad 20 płyt, wśród których znajdują się m.in. krążki autorskie: Polska Muzyka Ludowa na Jazzowo, Nadzieja, Głos Żółtej Trąbki, Bliźniacze Szczęście, a ponadto Muzyczna pocztówka z Wrocławia, nagrana ze znanymi wrocławskimi artystami, Wieczór w Rurze oraz Jazz nie dla każdego. Muzyk jest także autorem pozycji dla dzieci: Czas na bał, Dziadek Bach, Wszystko jest muzyką. Tadeusz Nestorowicz prowadzi działalność pedagogiczną oraz edukacyjną, organizując „Spotkania z Muzyką” dla dzieci z przedszkoli i szkół podstawowych, a także popularyzując wiedzę o wrocławskim hejnale. W 40. rocznicę swojej kariery zawodowej (2016) artysta wydał płytę Tribute to Louis Armstrong. What a Wonderful World, będącą podsumowaniem i ukoronowaniem jego działalności muzycznej.

Sylwester Zabelny: Szanowni Państwo, nadszedł moment na wręczenie Nagród Prezydenta Wrocławia. Za tworzenie legendy polskiej muzyki rozrywkowej Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pani Izabella Skrybant-Dziewiątkowska. Izabella Skrybant-Dziewiątkowska – piosenkarka, wokalistka wrocławskiego zespołu muzycznego Tercet Egzotyczny. Urodziła się w Łukowcu Wiszniowieckim koło Lwowa. Szkołę średnią – liceum muzyczne ukończyła we Wrocławiu (1960), z którym związała się na stałe. Lata 1961-1964 poświęciła pracy solistki w Operetce Wrocławskiej. Jesienią 1963 roku rozpoczęła współpracę z nowo powstającym we Wrocławiu zespołem muzycznym - Tercetem Egzotycznym. Próbowwała również swoich sił na dużym ekranie, grając m.in. w filmach: "Ubranie prawie nowe" (1963) Włodzimierza Haupego, „Rękopis znaleziony w Saragossie” (1964) Wojciecha Jerzego Hasa czy „Obywatel” Jerzego Stuhra (2014); jej największą pasją pozostała jednak muzyka. Izabella Skrybant-Dziewiątkowska wraz z zespołem Tercet Egzotyczny nagrała 27 albumów, z których jeden otrzymał status diamentowej płyty, trzy platynowej, a siedemnaście krążków - złotej. W 2015 roku Universal Music Polska, z okazji 50-lecia istnienia zespołu, wydał trzy płytowy album „Tercet Egzotyczny – 50 lat legendy polskiej muzyki”, na którym znajduje się klasyka muzyki południowo-amerykańskiej oraz największe przeboje Tercetu. W 2017 roku ukazała się książka – rozmowa z Izabellą Skrybant-Dziewiątkowską „Pamelo, żegnaj”. Zespół promuje polską kulturę na licznych koncertach na całym świecie. W czasie swojej długoletniej działalności muzycy odwiedzili m.in. USA, Holandię, Niemcy, Szwecję, Danię, Grecję i Wielką Brytanię. Występowali Metropolitan Opera, Carnegie Hall i Radio City Music Hall w Nowym Yorku, paryskiej Olimpii, programach telewizyjnych, takich jak: Ed Sullivan show czy Bobby Vinton Show. Grupa, pomimo swojej rozpoznawalności i wielu propozycji pozostania poza granicami Polski, ze względu na silne poczucie tożsamości narodowej, zawsze powracała do kraju. Jak podkreśla Izabella Skrybant-Dziewiątkowska: „Czuję się lokalną patriotką. Nie wyobrażam sobie mieszkać w innym miejscu”. Tercet Egzotyczny, funkcjonujący również pod nazwą Isabela's Vocal Group, jest jednym z najstarszych działających zespołów muzycznych w Polsce. Od ponad 50 lat wokalistka wraz z mężem, a następnie dwiema córkami, zapisuje się na kartach historii polskiej muzyki rozrywkowej. W 2014 roku zostało otwarte muzeum poświęcone twórczości grupy. Za działalność oraz osiągnięcia Izabella Skrybant-Dziewiątkowska została odznaczona Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2010), Złotym Krzyżem Zasługi (2010) oraz polskim odznaczeniem kościelnym Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego - Medalem „Milito Pro Christo” („Walczę dla Chrystusa”) (2014).

Sylwester Zabelny: Pozwolą Państwo, że zaprezentuję dokonania kolejnego laureata. Za pracę na rzecz nieuleczalnie i przewlekle chorych dzieci Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pan dr Krzysztof Szmyd. Dr n. med. Krzysztof Szmyd ur. się w 1971 r. – specjalista pediatrii, medycyny paliatywnej; kierownik Hospicjum dla Dzieci Dolnego Śląska. Wrocławianin z urodzenia i zamiłowania. Studia z wyróżnieniem ukończył na Uniwersytecie Medycznym we Wrocławiu (1996).

Pod opieką naukową prof. dr hab. Alicji Chywickiej obronił pracę doktorską, otrzymując tytuł doktora nauk medycznych (2003). Od początku swojej kariery zawodowej związany z onkologią dziecięcą oraz medycyną paliatywną. W 1997 roku rozpoczął pracę we wrocławskiej Klinice Onkologii i Hematologii Dziecięcej przy ul. Bujwida, początkowo, jako asystent, następnie adiunkt. Od 2002 roku związany jest z utworzonym przy Klinice Hospicjum dla Dzieci, którym kierował od 2006 roku. Dzięki jego staraniom Hospicjum intensywnie się rozwinęło, tworząc filie w czterech miastach: Zgorzelcu, Jeleniej Górze, Wałbrzychu i Kłodzku. Od 2016 roku jednostka kierowana przez dr Szmyda działa, jako Stowarzyszenie Hospicjum dla Dzieci Dolnego Śląska, będąc jednym z największych hospicjów dla dzieci w kraju. We Wrocławiu, m.in. dzięki staraniom doktora, wcielony został w życie nowatorski pomysł hospicjum perinatalnego, pomagającego rodzinom, które - mimo zdiagnozowanej nieuleczalnej choroby dziecka - decydują się na poród. Dziś jest ono jednym z największych w Polsce, współpracuje z Uniwersyteckim Szpitalem Klinicznym we Wrocławiu oraz poradnią genetyczną Uniwersytetu. Doktor Szmyd swoją wiedzą i doświadczeniem chętnie dzieli się nie tylko ze współpracownikami i osobami zaangażowanymi w ruch Hospicjum, ale również ze studentami Uniwersytetu Medycznego. Jako wykładowca bierze aktywny udział w konferencjach w Polsce i za granicą. Jest autorem prac naukowych dotyczących zagadnień medycyny paliatywnej. Pracując z ciężko chorymi dziećmi, nigdy nie stracił wrodzonego ciepła, życzliwości i otwartości. Hospicjum to dla niego nie tylko praca, ale przede wszystkim ludzie – pacjenci, ich bliscy i osoby, które tworzą stowarzyszenie. Jak sam mówi: „Myślę, że moja praca nie jest straszna. Jest trudna, ale nie zamieniłbym jej na inną. Dzięki temu współuczestniczę w czymś, co jest chyba na tym świecie najpiękniejsze. W ogromnej, bezgranicznej miłości, takiej bez względu na wszystko”. Doktor Krzysztof Szmyd otrzymał I miejsce w konkursie „Profesjoniści Forbesa 2013 – Zawody zaufania publicznego” w kategorii lekarz w województwie dolnośląskim (2013) oraz wyróżnienie w X jubileuszowej edycji konkursu Akcja, Akcja, Akcja Dąb – Niezwykli Dolnoślązacy (2016).

Sylwester Zabienny: Szanowni Państwo! Za zdobycie Bieguna Południowego Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pani Małgorzata Wojtaczka. Małgorzata Wojtaczka ur. się w 1965 r. - speleolog, uczestniczka ekspedycji w rejony polarne, żeglarka, członkini Bractwa Kaphornowców, absolwentka Wydziału Biologii na Uniwersytecie Wrocławskim. Małgorzata Wojtaczka pasję do podróżowania zaczęła realizować już na studiach. Odbiła kurs taternictwa jaskiniowego i została członkiem Speleoclubu Wrocław. Po ukończeniu nauki otworzyła drukarnię, która jednak kilka lat później została sprzedana, a uzyskane w ten sposób środki zasiliły fundusz zakupu jachtu wyprawowego - Selma Expeditions. Momentem przełomowym w życiu Małgorzaty Wojtaczki stało się założenie, wraz z przyjaciółmi, wrocławskiej firmy SELMA EXPEDITIONS. Od tego czasu swoją pasję zaczęła łączyć z pracą zawodową, współorganizując wraz Piotrem Kuźniarem, egzotyczne wyprawy żeglarskie w najodleglejsze miejsca na Ziemi. Podróżniczka nie porzuciła jednak nigdy swojej miłości do speleologii. Brała udział w odkrywaniu nowych jaskiń w górach Picos de Europa w Hiszpanii, gdzie dotarła na głębokość 903 m – na dno Sistema del Hou de la Canal Parda, najgłębszej jaskini w tym paśmie. Uczestniczyła też w ekspedycjach w rejony polarne. W 2002 roku pod żaglami opłynęła Spitsbergen, Przylądek Horn, Islandię (2003) i dotarła na Antarktydę. Za swoje ówczesne osiągnięcia sportowe Małgorzata Wojtaczka otrzymała nagrodę przyznaną przez Ministerstwo Sportu i Turystyki za "wybitne osiągnięcia sportowe". W 2014 roku, w warunkach zimowych, idąc przez trzy tygodnie na nartach, zdobyła Górę Newtona (Newtontoppen), najwyższy szczyt Spitsbergenu (1717 m n.p.m.). Po tym osiągnięciu Małgorzata Wojtaczka wytyczyła sobie kolejny cel - dotrzeć samotnie, bez wsparcia na biegun południowy. W ramach treningu przygotowującego ją do ekspedycji, przeszła między innymi ponad 120 km przez największy płaskowyż Europy - Hardangerviddę w Norwegii. Pod koniec 2016 roku rozpoczęła samotną, trwającą 69 dni codziennego marszu, wyprawę przez 1200 km lodowej pustyni Antarktydy. Przy temperaturach spadających poniżej 35 stopni Celsjusza, ciągnąc ponadstukilogramowe sanie - przez zasy, lodowe szczeliny, przy nagłych zmianach

pogody, niosących z sobą opady śniegu utrudniające marsz, Małgorzata Wojtaczka, pierwsza Polka i jedna z niewielu kobiet na świecie, dotarła w 2017 roku na biegun południowy. Podróżniczka za swoje osiągnięcie otrzymała Kolosa w kategorii "Wyczyn Roku" (2017).

Sylwester Zabiely: Drodzy Państwo, tradycyjnie wręczana jest również Nagroda Prezydenta Wrocławia dla organizacji społecznych. W tym roku, za utrwalanie więzi pomiędzy narodem niemieckim polskim i ukraińskim, Nagrodę otrzymuje Dortmundzko-Wrocławsko-Lwowska Fundacja im. św. Jadwigi. Dortmundzko-Wrocławsko-Lwowska Fundacja im. św. Jadwigi powstała w latach 70. XX wieku z inicjatywy Bensberger Kreis, zrzeszającego niemiecki kościół katolicki i ewangelicki oraz przedstawiciele wrocławskiego Klubu Inteligencji Katolickiej. Jej oficjalne powołanie nastąpiło jednak dopiero po transformacjach ustrojowych w Polsce (1991), umożliwiających legalizację działalności. Fundacja swój rodowód wywodzi z orędzia biskupów polskich do biskupów niemieckich, z jego pamiętym zdaniem „przebaczamy i prosimy o przebaczenie”. Na jej patronkę wybrano św. Jadwigę Śląską, opiekunkę ubogich i jednocześnie postać łączącą oba narody. W wieloletnie działania skupione pomiędzy Dortmundem a Wrocławiem w 2015 roku włączony został Lwów. Celem założycieli Fundacji jest budowanie więzi łączącej narody poprzez działania edukacyjne i charytatywne kierowane przede wszystkim do ludzi młodych z Wrocławia, Dortmundu i Lwowa. Na przestrzeni poprzednich lat Fundacja zorganizowała we Wrocławiu i Dortmundzie szereg seminariów poświęconych relacjom polsko-niemieckim, pokonywaniu stereotypów oraz uprzedzeń. Mieszkańcy obu miast, pomimo początkowych trudności w organizowaniu spotkań, wynikających z sytuacji politycznej panującej w Polsce, nawiązali silne więzi. Ich efektem stała się m.in. pomoc materialna i wsparcie moralne udzielone wrocławianom w czasie stanu wojennego. Od 1983 roku przez kilkanaście lat organizowano akcję „Światłość wielkanocna dla Wrocławia”, polegającą na przekazywaniu paschałów wielkanocnych dla wrocławskich parafii i mającą silne znaczenie symbolicznego niesienia siły oraz nadziei. Fundacja organizuje wymiany młodzieżowe, wyjazdy na wolontariat językowy do Dortmundu, wsparcie charytatywne dla uczniów w formie dofinansowywania obiadów szkolnych dla dzieci z niezamożnych rodzin wrocławskich, tanie kursy języka niemieckiego we Wrocławiu i festyny charytatywne. Od kilku lat Fundacja Dortmundzko-Wrocławsko-Lwowska zajmuje się pomocą materialną dla kresowiaków we Lwowie. Sztandarowymi przedsięwzięciami Fundacji są praktyki zawodowe dla młodych ludzi z Wrocławia i Lwowa: realizowany w Dortmundzie od 1992 roku projekt „Praktyki zawodowe w Niemczech”, podczas których młodzi wrocławianie zdobywają doświadczenie w dortmundzkich zakładach pracy, poznają niemiecką kulturę oraz język, a także bliźniacza inicjatywa, przeprowadzana we Wrocławiu od 2001 roku, skierowana do młodych ludzi z Ukrainy.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: W imieniu osób odznaczonych Odznakami Honorowymi Wrocławia i wyróżnionych Nagrodami Prezydenta proszę o zabranie głosu Pana Stanisława Huskowskiego.

Stanisław Huskowski: Mam zaszczyt wygłosić te prace słów podziękowania w imieniu nagrodzonych przez Prezydenta Wrocławia, nagrodzonych bądź odznaczonych. Wrocław to nasze miasto tu znaleźliśmy przestrzeń do własnej aktywności, bądź stąd ruszamy na podbój świata. Realizowaliśmy i realizujemy tutaj swoje pasje od miłości do latynoamerykańskich dźwięków poprzez ochronę dziedzictwa narodowego, kulturowego i godzenie go z wymogami współczesności. Pełnego serca uczuć i miłości. Pomoc najmłodszym osobom i najsłabszym. Budowanie wrocławskości na poziomie 298 schodów przy pomocy czarodziejkiej trąbki. Zdobywanie morderczego chłodu na dalekim południu. Budowanie z wielkim wysiłkiem i poświęceniem mostów Niemiecko-Polsko-Ukraińskich. Po ukryciu 80 mln w cale nie w zabawie w chowanego jesteśmy dumni z tego miejsca i grona ludzi życzliwych i przyjaciół, jakich we Wrocławiu mamy. Wrocław to nie tylko doskonałe miejsce do realizacji pasji, ale miasto magiczne i piękne. Dziękujemy panu Prezydentowi za dostrzeżenie naszej pracy,

docenienie i uhonorowanie. Pewnie nie było by naszych sukcesów gdyby nie wspaniali wrocławianie i dobra atmosfera tworzona przez władze samorządowe, a w szczególności przez pana Prezydenta. W takim miejscu chce się żyć, takie miejsce zachęca do większego wysiłku, tu może też łatwiej o sukces i może też bardziej on cieszy i smakuje. W imieniu nagrodzonych i odznaczonych jeszcze raz serdecznie dziękuję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Proszę Pana Tadeusza Nestorowicza o krotki występ artystyczny.

[red.— Występ Tadeusza Nestorowicza, brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Jeszcze raz chciałbym pogratulować wszystkim nagrodzonym oraz odznaczonym i podziękować Państwu za uświetnienie swoim przybyciem tej sesji. Dziękuję Państwu na udostępnienie swoich zdjęć, które podziwialiśmy na dzisiejszej sesji. Dziękuję Panu Tadeuszowi Nestorowiczowi, Bractwu Kurkowemu. I orkiestrze policyjnej, którzy jak zawsze nie zawiedli przy organizacji dzisiejszego pochodu rajców i uroczystej sesji. Zamykam obrady uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia. Pana Prezydenta zapraszam do wzniesienia toastu za Wrocław i jego mieszkańców a po toaście symbolicznego pokrojenia tortu.

[red. – Wzniesienie toastu]

Przewodniczący Rady Miejskiej Jacek Ossowski: Proszę wszystkich radnych, Prezydenta i osoby nagrodzone o udanie się za 5 minut na schody przy wykuszu, gdzie będzie wykonane wspólne pamiątkowe zdjęcie. Przypominam, że Ks. Arcybiskup Józef Kupny zaprasza, jak co roku na mszę św. w intencji mieszkańców Wrocławia, która odbędzie się dzisiaj o godz.18:30 w Katedrze.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Zamykam obrady uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Wrocławia

Jacek Ossowski